ŞAH pentru TOŢI

LA TBILISI ŞI MOSCOVA

REGII ŞAHULUI LUPTĂ SĂ-ŞI PĂSTREZE „COROANELE"...

Niciodată pînă acum pasionaţii şahului n-au avut ocazia să urmărească desfăşurarea paralelă a meciurilor pentru supremele titluri ale şahului masculin şi feminin. La o săptămînă după ce la Tbilisi arbitra cehoslovacă Nina Hruşkova-Belska a apăsat butonul ceasului de control, dînd „startul" meciului dintre Nona Gaprindaşvili şi Alla Kuşnir, aceeaşi operaţie a fost efectuată la Moscova, în sala plină pînă la refuz a Teatrului de estradă, de către marele maestru belgian A. O'Kelly de Galway, arbitrul meciului celor doi „coloşi" — Tigran Petrosian şi Boris Spasski.

Fireşte, această întîlnire între coloşi umbreşte, în oarecare măsură, meciul de la Tbilisi, început cu o surprinzătoare înfrîngere a campioanei mondiale. Jucînd „în vizuina leului", Alla Kuşnir s-a dovedit a nu mai fi prada uşoară de acum 3 ani. Ea a reuşit să se impună de la început ca o adversară de temut şi faptul că din primele 6 partide ale meciului numai una singură s-a încheiat remiză, relevă ambiţia şi spiritul de luptă care domnesc în sala minunat ornamentată a Teatrului Rustaveli. Elocventă este această primă partidă a meciului, în care campioana mondială a fost depăşită de o manieră netă :

APĂRAREA SICILIANĂ

Alb : Alla Kuşnir
Negru : Nona Gaprindaşvili

1.c4 c5 2.Cf3 g6 3.d4 c:d4 4.C:d4 Ng7 5.e4 (Prin intervertire de mutări s-a ajuns la bine cunoscuta poziţie Maroczy din Apărarea Siciliană) **5...Cc6 6.Ne3 Cf6** (Se consideră că mai activ este Ch6 pentru a susţine înaintarea f7—f5) **7.Cc3 Cg4 8.D:g4 C:d4 9.Dd1 Ce6 10.Tc1 0—0 11.Nd3 b6 12.0—0 Nb7 13.Nb1 a6** (Pregăteşte b6—b5. Un alt plan, poate mai bun, ar fi fost pregătirea mutării f7—f5) **14.b3 Nc6 15.Dd2 b5 16.c5 b4 17.Cd5 a5 18.Tfd1 Ta7 19.Nh6 f6 20.N:g7 R:g7** (Campioana lumii a jucat deschiderea neaşteptat de pasiv) **21.Nd3** (Mai exact De3 !) **21...Te8** (Lasă să scape ocazia 21...Cd4 ! 22.Nc4 e5) **22.De3 Db8 23.Nc4 Tb7 24.f4 Da7 25.Nd3 d6 ?** (Greşeală de calcul. Trebuia continuată apărarea pasivă cu Tb7—b8—c8) **26.e:d6 N:d5 27.D:a7 T:a7 28.e:d5 C:f4 29.Nb5!** (Acum turnul negru n-are retrageri bune) **29...Td8 30. Tc7** (Partida este ciştigată de alb). A mai urmat : **30...T:c7 31.d:c7 Tc8 32.g3 C:d5 33. T:d5 T:c7 34.Nc4 Ta7 35.Rf2 f5 36.Te5 Rf6 37.Te6+ Rg5 38.Ne2 a4 39.h4+ Rh6 40.b:a4 T:a4 41.Nc4 Ta7 42.Tb6 Td7 43.T:b4 Td2+ 44.Re3 Tg2 45.Rf3 Tg2 46.Nb3 Tc3+ 47.Rf2** şi negrul a cedat.

Echilibrul a fost restabilit în partida a 3-a, pe care campioana lumii a ciştigat-o cu negrele :

DESCHIDEREA RETI

Alb : Alla Kuşnir
Negru : Nona Gaprindaşvili

1.c4 c5 2.Cf3 Cf6 3.g3 b6 4.Ng2 Nb7 5.0—0 e6 6.b3 Ne7 (De data aceasta Gaprindaşvili a ales schema de apărare solidă a Indienei Damei) **7.Nb2 0—0 8.e3 d5 9.Dc2 Cc6 10.Tfd1 Tc8 11.Cc3 d:c4 12.b:c4 Tc7 13.Tac1 Da8** (Manevra aceasta este puţin artificială) **14.d4 Ca5 15.Cb5 T7c8 16.d:c5 N:c5 17.N:f6 g:f6 18.Ch4 N:g2 19.Dg4+ Rh8 20.C:g2 Ted8 21.Df4 Ne7 22.Td4 ?** (Poziţia era foarte complicată, albul fiind obligat să conducă un atac dificil. După această greşeală se pierd două mutări, perspectivele de atac dispar şi negrul ciştigă poziţional) **22...Cc6 ! 23. T:d8 T:d8 24.Dc7 Dc8 25.Df4 a6 26.Cc3 Ce5 27.Dh6 D:c4 28.Cf4 Cg6 29.Cfe2 Na3 30.Te1 b5 31.f3 Nf8 32.Dh5 Dc5 33.D:c5 N:c5 34.Cc1 Ce5 35.Rf2 Nb4 36.Td1 Tc8 37.C3e2 Tc2 38.Td8 Rg7 39.h3 Na3 40.f4 Cc4** şi albul a cedat.

Momentul primei mutări din prima partidă dintre Spasski şi Petrosian.

Foto : TASS

Ciştigînd partida a 4-a, Kuşnir a luat din nou conducerea, dar două victorii consecutive ale campioanei mondiale au răsturnat apoi scorul în favoarea ei. După cum se vede, o luptă „pe viaţă şi pe moarte"...

★

Desfăşurarea primei partide a meciului Spasski—Petrosian, dar mai ales alegerea Apărării Siciliene de către acesta din urmă, au arătat că deţinătorul titlului a rămas credincios tacticii sale bine cunoscute : apărare exactă şi contraatac viguros la momentul oportun, dar că înţelege s-o realizeze cu mijloace mai active decît în precedentul meci. Într-adevăr, în locul apărărilor Caro-Kann şi Franceză, care au constituit „armele" sale de bază în 1966, Petrosian a trecut la Siciliană, pe care pînă acum n-a utilizat-o decît în întîlnirile cu adversari mai slabi.

Jocul s-a desfăşurat după modelul bine cunoscut al unei partide Smislov—Tal, încă de acum 10 ani, de la turneul candidaţilor din Iugoslavia. La mutarea a 12-a, Spasski a ales însă o altă continuare de atac, iar la mutarea a 17-a a ezitat îndelung dacă să sacrifice o figură sau nu şi în cele din urmă a renunţat. În continuare n-a găsit un plan bun şi, căutînd să speculeze criza de timp a adversarului, a jucat greşit şi în cele din urmă a trebuit să intre într-un final nefavorabil, cu un pion în minus. La reluarea jocului, a doua zi, Petrosian şi-a valorificat avantajul material cu o tehnică exemplară. Iată mutările acestei interesante partide :

APĂRAREA SICILIANĂ

Alb: Boris Spasski

Negru: Tigran Petrosian

1.e4 c5 2.Cf3 e6 3.d4 c:d4 4.C:d4 a6 5.Nd3 Cc6 6.C:c6 b:c6 7. 0—0 d5 8.Cd2 Cf6 9.De2 Ne7 10.b3 0—0 11.Nb2 a5 12.f4 (Smislov a jucat 12.a3 pentru a răspunde la a5—a4 cu b3—b4) **12...g6** (După 24 minute de gîndire) **13.Tad1** (30 minute) **Cd7** (22 minute. După timpul consumat se vede că adversarii sînt în căutarea planului corect) **14.c4 a4 15.f5 e:f5 16.e:f5 Nf6 17.N:f6** (Este greu de spus dacă sacrificiul de figură 17.f:g6 ! ? dă albului un atac suficient sau nu. Marii maeştri care au urmărit partida n-au putut ajunge la o concluzie clară) **17...C:f6 18. Df2 a:b3 19.a:b3 Ta2** (În timp ce acţiunea albului pare să fi ajuns la un punct mort pe flancul regelui, pătrunderea turnului asigură negrului contraşanse pe flancul opus) **20.f:g6 f:g6 21.h3 De7 22.Dd4 e5 ! 23.Df4 Nb7 24. Tde1 Dg7 25.De3 d4 26.De6+ Df7 27.De2** (Manevrele damei albe n-au fost prea inspirate) **27...Te8 28.Df2 T:e1 29.D:e1 De8 30.D:e8+ C:e8** (Finalul este favorabil negrului) **31.Ne4 T:d2 32.N:b7 Cd6 33.Nd5+ Rg7 34.b4** (O încercare de a obţine contraşanse prin sacrificarea unui pion) **34...c:b4 35.e5 Cf5 36.c6 Tc2 37.g4 Cd6 38.Tf4 d3 39.Td4 d2 40.Nb3 T:c6 41.T:d2** (În această poziţie partida s-a întrerupt. Vezi diagrama).

41...Cc4 42.Td7+ Rf6 43.T:h7 Tc1+ 44.Rg2 Cc5 (Negrul a dat pionul său „b" este o forţă decisivă) **45.Nf7 b3 46.g5+ R:g5 47.h4+ Rf6 48.h5** (Ideea albului este de a schimba toţi pionii şi a sacrifica nebunul pentru pionul „b" după care finalul ar fi fost remiză) **48...Tc2+ 49.Rf3 b2 50.Na2 g:h5 51.T:h5 Tc1** (Ameninţînd Tal) **52.Th6+ Re5 53.Tb6 Ca4 54.Te6+ Rd4 55.Te4+ Rc5 56.T:a4 Ta1** şi Albul a cedat.

Cu un punct avans şi cu avantajul iniţial de a păstra titlul în caz de meci nul, Petrosian se află într-o poziţie psihologică favorabilă. Spasski este obligat să atace, ceea ce lui Petrosian — specialist în „războiul de tranşee" — nu se poate să nu-i facă plăcere. De-ocamdată el a parat cu succes încercările lui Spasski în partidele a doua şi a treia şi priveşte cu încredere viitorul...

ÎN 5 MINUTE !

...Sau poate chiar mai puţin, veţi putea rezolva această problemă simplă a elveţianului E. Camponovo. Este clar că prima mutare nu poate fi decît una de turn, deoarece la 1.Ng2 negrul se apără cu 1...f2—f1D, dar pe care dintre cele 13 cîmpuri pe care le are la dispoziţie ?

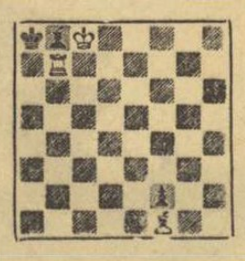

Mat în 2 mutări

(Controlul poziţiei. Alb : Rc8, Tb7, Nf1. Negru : Ra8, Nb8. Pf2 — Total 6 piese).

SOLUŢIA : Turnul nu poate muta decît la b6, după care negrul intră într-o şah-mat, iar la alte mutări ale nebunului 2.Tal mat.

Rubrică redactată de **Sergiu SAMARIAN**

TELEcronica

DOCUMENTUL

Chiar cu patru zile întîrziere faţă de eveniment, transmisia de la Atena a avut un suspans foarte interesant, superior multor meciuri care ne vin în direct şi ne înnebunesc prin jocul scorului. Aici, televiziunea nu trebuia să fie nici informativă, nici operativă, nici ideală ca tehnică ; duminică, ea participa şi depunea mărturia esenţială într-o problemă morală : meciul putea fi ciştigat sau nu ? De miercuri, de la radio, Ghiţulescu lansase spre cinstea sa primele elemente de tensiune în acest domeniu şi mărturisesc că duminică altceva nu m-a interesat decît răspunsul la această întrebare. Deconectat dinspre partea tehnică a transmisiei — imaginile mi s-au părut minute întregi surprinzător de bune, mai ales cele luate de la o distanţă medie faţă de joc. Firească, cadrajul era defectuos de multe ori, muzica, ah, muzica aceea de fond interminabilă dădea o senzaţie continuă de jurnal de actualităţi, de secvenţe venite în rezumat de peste hotare, de la meciuri care nu ne privesc, într-un cuvînt melodiile acelea creau o atmosferă săltăreaţă, prea deconectantă, pentru noi, oamenii cu probleme morale mari : îi puteam bate sau nu ? Eftimie Ionescu — ciudat de volubil, în cascade care nu-mi erau cunoscute la el, poate din neîncrederea faţă de o imagine, repet, mai bună decît o bănuiam — s-a pronunţat pentru da, toţi sîntem de acord, dar problema morală nu e dezlegată, zic eu, după cele văzute la T.V. Filmul ne-a arătat foarte clar că grecii n-aveau de ce să ne privească de sus şi nici noi n-aveam de ce să le suportăm această privire. Ei joacă repede — această propoziţiune scurtă şi de loc de disprefuit mi se pare totuşi suficientă pentru toate calităţile jocului lor. Dar filmul de la T.V. nu ne dă în nici un caz dreptul să fim înfuriaţi pe meciul nul scos la Atena, de parcă am discuta despre Rapid cu Farul... Filmul, adică documentul, ne arată că nu trebuia să plecăm acolo speriaţi, trebuia într-adevăr să jucăm finalul teoretic la ciştig şi nu la remiză, aveam toate motivele dar — şi aici e aici — nu şi toate posibilităţile. Căci — zice imaginea, dacă facem abstracţie de muzica aceea agreabilă — echipa, bună pe plan moral, nu era fără prihană pe alte planuri nu mai puţin importante. Să încep cu jocul extremelor sau să termin cu ele ?

Eu continui să cred că printre altele televiziunea a venit pe lume pentru a ne aduce documente într-o lume în care e tot mai multă nevoie de mărturii precise ca să ne economisim indignările facile, energia consumată în procese de intenţie deschise după „război" cînd — dacă n-ar fi imaginea la îndemînă — mulţi viteji s-ar arăta...

Adevăru-i că uneori televiziunea e mai bună decît realitatea pe care i-o oferim sub ochiul magic. Mă întreb şi azi dacă meritau Petrolul şi Progresul o transmisie de calitatea aceleia asigurată de Videriu cu echipa sa de operatori (Păsat — Stoicescu — Vătăşescu). A fost cea mai bună transmisie de fotbal, de mulţi ani încoace — nenorocirea a făcut ca prin imaginile acelea atît de umane să ne vină în casă unul din cele mai urîte meciuri. Natural că m-au bucurat şi pe mine telefoanele care felicitau, în pauza întîlnirii, imaginile şi regia. Mă simţeam confirmat în cele ce scriu de multă vreme, aici. L-aş fi sunat şi eu pe Topescu — numai că mie nu-mi place să sun la telefon, nu-mi place să fiu sunat, sonat şi mai ales somat.

BELPHEGOR

Meditaţii sub panou

Timid, dar totuşi progres din partea arbitrilor

Este cunoscut faptul că, pe lîngă sportivi şi antrenori, arbitrul poate aduce şi el o contribuţie însemnată la progresul unei discipline sportive. El este persoana căreia i se încredinţează conducerea unei partide şi reprezintă elementul neutru desemnat să vegheze ca întîlnirea să se dispute conform prevederilor regulamentare, în spiritul unei depline sportivităţi.

Personal apreciez că pentru a duce la bun sfîrşit această sarcină, deosebit de dificilă, arbitrul trebuie să posede o serie de calităţi, printre care : să fi practicat baschetul, să cunoască regulamentul jocului şi să-l interpreteze în mod corespunzător în condiţiile luptei sportive, să aibă cunoştinţe avansate despre tehnica şi tactica jocului, să fie bine pregătit fizic pentru a se deplasa cu uşurinţă după faza de joc, să aibă atenţie distributivă şi să cuprindă în perimetrul vizual întreaga suprafaţă de joc, pentru a sancţiona cu promptitudine infracţiunile şi greşelile comise de sportivi. Un bun arbitru are datoria să-şi educe atenţia distributivă şi oportunitatea în sancţionarea neregularităţilor. Toate acestea pot fi obţinute printr-o pregătire specială, prin antrenamente individuale, prin participări la pregătirile echipelor, printr-o continuitate în prestarea arbitrajelor, eliminînd acea pauză nedorită, cu consecinţe negative, dintre două campionate. Arbitrii trebuie să ţină seama că jocul de baschet se desfăşoară din ce în ce mai rapid, iar sportivii sînt obligaţi să anticipeze faza pe care o vor construi. În acest ritm, baschetbaliştii comit uneori greşeli de care nu îşi mai amintesc chiar imediat după comiterea lor. Or, în aceste condiţii, arbitrii trebuie să sancţioneze greşeala cu cea mai mare promptitudine, fără a lăsa un cît de mic interval între comiterea ei şi fluierul de penalizare. În caz că nu se petrece astfel, apar protestele jucătorilor, mai ales cînd este vorba de greşelile personale.

În ultima vreme, datorită unei mai bune conlucrări între factorii amintiţi mai sus, activitatea arbitrilor s-a îmbunătăţit. Dar nu în măsură suficientă pentru a se putea vorbi despre un aport al lor la dinamizarea şi progresul baschetului. Astfel, s-au semnalat şi în acest an arbitraje necorespunzătoare, lipsite de curaj în ceea ce priveşte sancţionarea greşelilor echipei gazdă. Arbitrii se mai lasă impresionaţi de spectatorii înfierbîntaţi, cu o doză exagerată de patriotism local, dispuşi oricînd să renunţe la etica sportivă şi să facă din manifestările lor o „tactică" specială. Se pune problema, cine trebuie să se ocupe de îmbunătăţirea calitativă a arbitrajelor prestate în competiţiile oficiale ? Bineînţeles, federaţia de specialitate, prin colegiul central al arbitrilor. Acest for a manifestat preocupări pentru ridicarea nivelului arbitrajelor, dar eficienţa nu a fost întotdeauna cea dorită. De pildă, consider că sistemul actual de promovare a arbitrilor nu este cel mai bun, din care cauză sînt destul de numeroşi cei ce nu au o valoare corespunzătoare. O selecţie mai exigentă ar fi binevenită. Arbitrii internaţionali, deci cei cu cea mai înaltă calificare, nu îşi cinstesc întotdeauna acest titlu care ar trebui să-i oblige. Nu o dată am întîlnit situaţii în care aceştia se confundă (ca valoare a arbitrajului prestat) cu marea masă a arbitrilor, în loc să constituie un exemplu de cum se conduce o întrecere de baschet. Poate, că a venit vremea să se facă o reaşezare a poziţiei arbitrilor pe categorii, cu promovări, retrogradări şi chiar excluderi. Exemplele oferite de tinerii arbitri elogiaţi de Plenara Comitetului Federal (Gh. Chiraleu, M. Aldea, V. Kadar, Gh. Dutka, M. Negulescu) demonstrează că, pe lîngă vechii cavaleri ai fluierului, avem acum şi elemente noi, pe care se poate conta chiar cînd este vorba să conducă întîlniri decisive, cu miză. Iar faptul că în ediţia 1968—1969 a campionatului naţional numărul meciurilor ciştigate de echipele aflate în deplasare a crescut faţă de anii trecuţi, constituie un alt semn îmbucurător care ne determină optimismul în viitoarea colaborare cu arbitrii.

Mihai NEDEF

O victorie meritată şi o înfrîngere cu implicaţii

Cînd un meci de baschet se încheie la o diferenţă de numai un punct, se obişnuieşte să se spună că victoria putea reveni la fel de bine oricărei echipe şi deci şi meritele sînt împărţite în mod egal. Partida Rapid—Politehnica Bucureşti, derbiul diviziei feminine A, constituie o excepţie în materie. Să precizăm : într-un final atît de pasionant, în care fiecare secundă era hotărîtoare, succesul putea fi înregistrat de oricare dintre competitoare. De meritat ar fi meritat însă doar Rapid şi aceasta nu pentru că a condus majoritatea timpului, ci pentru că a jucat mai mult baschet, a gîndit mai bine meciul, a greşit mai puţin în momentele decisive. Să amintim, de pildă, începutul reprizei secunde. Campioanele conduceau cu o diferenţă de 5 puncte (30—25), iar feroviarele Racoviţă, Suliman, Biţu şi Vasilescu erau la limita greşelilor personale ; campioanele „veneau din urmă", avînd şi atuul unui lot mai complet şi mai tînăr, feroviarele păreau descurajate, iar banca rezervelor nu dădea prea mari speranţe.

Şi, totuşi, în ciuda majorităţii pronosticurilor care prevedeau o înfrîngere categorică a echipei din Giuleşti, aceasta a renăscut parcă, recuperînd punct după punct şi preluînd apoi conducerea. Octavia Biţu (care a reintrat cu acest prilej după accidentul suferit la genunchi, în luna decembrie) bine servită de coechipiere, a înscris cîteva coşuri decisive. Gabriela Nicola a produs un real reviriment prin acţiunile ei curajoase şi eficace, Dorina Suliman a punctat cînd era mai mare nevoie, iar Eva Ferencz şi Ileana Chiraleu au „împins" permanent acţiunile spre coşul advers, alternînd inteligent ritmul, cînd viu, cînd lent, descumpănind baschetbalistele Politehnicii. Este drept, şi cu aceasta nu vrem să scădem din meritele învingătoarelor, studentele au fost o palidă imagine a ceea ce ar fi trebuit să fie, în primul rînd prin greşelile de tactică şi cele de tehnică individuală. Nici acum nu ne explicăm cum de nu au reuşit să le scoată din teren pe adversarele care în minutul 21 aveau cîte 4 greşeli personale, tot astfel cum nu putem fi de acord cu numeroasele mingi irosite prin aruncări la coş de la distanţe şi din poziţii total neindicate în acele momente. Este posibil ca asupra comportării Politehnicii să-şi fi pus amprenta şi oboseala celor două jocuri cu Daugava Riga (inclusiv deplasarea), dar aceasta nu poate constitui în exclusivitate o motivare. În schimb, comportarea generală a echipei, din care fac parte nu mai puţin de 6 componente ale lotului naţional, trebuie să constituie un semnal de alarmă pentru prof. Grigore Costescu, antrenorul formaţiei, şi în acelaşi timp al reprezentativei României. Cît despre jucătoarele Politehnicii, sperăm că înfrîngerea le va aminti că numele mari nu sînt suficiente pentru a obţine succesul. Acesta surîde mai degrabă unei *echipe*.

În încheiere, cîteva date statistice, elocvente asupra desfăşurării întîlnirii : *greşeli de tehnică :* Rapid 20 (5 în repriza secundă), Politehnica 20 (10 în repriza secundă, deci atunci cînd s-a hotărît soarta partidei) ; *aruncări din acţiune :* Rapid 20 din 46 — 43,40% (45,80% în repriza secundă), Politehnica 20 din 54 — 37% (39,20% în repriza secundă) ; *aruncări libere :* Rapid 17 din 29 — 58,60%, Politehnica 14 din 22 — 63,60%.

d. st.

Dar, de fapt...

NICI UN ECOU...

A trecut aproape un an de cînd începeam tatonările pentru organizarea unei „expediţii" pe Dunăre la care visasem multă vreme şi pe care cu sprijinul ziarului „Sportul" am făcut-o. Am coborît cîţiva oameni de la Baziaş la Sulina într-o lotcă, la rame, şi chiar uitînd cea mai mare parte a peripeţiilor îmi amintesc încă destule ostroave, destule focuri de tabără, mici furtuni, viscole de efemeride, cetăţi pierdute în nisip — destule pentru a socoti călătoria aceea drept una dintre cele mai frumoase pe care le-am făcut vreodată.

Ştiu că la vremea ei, pe măsură ce apăreau notele de drum — mulţi se întrebau asupra rostului lor, iar unii chiar protestau. Li se părea stupid ca în locul unor tabele ale meciurilor de polo în care să fie menţionate grafic toate traiectoriile mingii, în locul unor filme, secundă cu secundă, ale întîlnirilor din categoria E, la fotbal, să apară metafore despre sălcii, consemnări despre efortul muscular al unor AMATORI, iar descrierea pistelor de zgură să fie înlocuită cu descrierea unei interminabile piste de apă.

Din păcate, cei care se îndolau de eficienţa notelor de drum mai sus pomenite aveau dreptate. Aveau dreptate pentru că iritarea lor exprima şi iritarea altora — era aceeaşi inerţie şi indiferenţă care protesta, aceeaşi repulsie leneşă faţă de SPORTUL DE MASĂ — dincolo de referatele de serviciu care trebuie completate, dincolo de sarcinile cotidiene — era opunerea surdă faţă de toţi aceşti amatori gata să năvălească pe terenuri, gata să pună mîna pe rame — nu pentru a stabili recorduri, dar pentru a se juca, a se destinde, a se întoarce puţin la natură.

Am înţeles lucrul acesta pe loc, atunci, în faţa răcelii somnoroase cu care eram întîmpinaţi sau chestionaţi — în afară de două sau trei acostări — în contact cu impoliteţa unor mici organe locale pentru care cei cîţiva oameni în treninguri păreau să constituie o bătaie de cap în plus.

Dar am înţeles indiferenţa asta mai bine după un an, cînd a devenit limpede că expediţia noastră n-a avut nici o rezonanţă acolo unde ar fi trebuit s-o aibă. Tradiţia marilor raliuri pe Dunăre, de aproape treizeci de ani dispărută, n-a reînviat prin călătoria noastră. Cele douăzeci şi nouă de reportaje în care se repeta, direct sau indirect, cu insistenţa unui zgomot de fond — visliţi, visliţi, visliţi, n-au stîrnit nici un ecou în comisiile sportive de pe malurile Siretului sau Mureşului în vara şi toamna anului trecut şi nu există nici un semn că cineva şi le-ar reaminti anul acesta.

E adevărat că elevii-ofiţeri cantonaţi pe vasul dormitor din bazinul portului Giurgiu ne-au declarat atunci că sînt gata să refacă traseul nostru — dar nu ştiu ce se va întîmpla cînd vor trebui să capete aprobările de călătorie şi, mai ales, cînd vor trebui să respecte restricţiile. E adevărat că un student în medicină, vecin de bloc, m-a rugat să-l iau în orice fel de altă expediţie similară, iar un alt student, Gigi Negoiţă, de la Politehnică, m-a anunţat, printr-o scrisoare de curînd primită, că rezistă la condiţii dure de efort şi că de-abia aşteaptă să facă o asemenea călătorie.

E adevărat că pe Dunăre există bacuri-dormitor, e adevărat că există corturi, ambarcaţiuni, conserve, poloage, rame, saltele de cauciuc, e adevărat că există sute, poate mii de amatori, care ar dori să-şi aştearnă culcuşul sub sălcii sau să tragă la rame zece ore pe zi. Dar, pînă la ora cînd apar aceste rînduri, nimeni nu pare dispus să ia această iniţiativă, nimeni, nici un organ sportiv, iar însemnările publicate sub titlul „PATRU ÎNTR-O LOTCĂ" rămîn nişte simple note de drum, mai mult sau mai puţin literare.

Ceea ce demonstrează din nou donchişotismul luptei duse de publicistica naiv-entuziastă cu surda şi atotputernica inerţie.

Camil BACIU

(Urmare din pag. 1)

asemenea, consider că ar trebui avut în vedere şi Iliescu.

În rest lucrurile sînt limpezi : Cuţov cu Dobrescu, Dinu, neapărat Dinu, cu Vasile, Silberman cu Majai, Covaci cu Győrfi, Stumpf cu Cojocaru, care mi se pare un mijlociu de mare valoare, Monea cu Constantinescu şi, în fine, Alexe cu Iancu".

MIHAI TRANCA : „NU TREBUIE UITAT GIJU!"

„Favoriţii mei sînt, în ordine : **Aurel Mihai, Ciucă (Gruiescu mi se pare încă slab), Giju, Puşcaş, Cuţov, Vasile şi, eventual, Dinu, Silberman, Covaci, Stumpf, Monea şi Alexe.**

În afară de această enumerare, trebuie să mai fac şi unele observaţii. Astfel, la categoria cocoş, în ciuda „paselor negre" din ultimul timp, cred că Giju nu trebuie în nici un caz uitat. **Dumitrescu — părerea mea — rămîne deocamdată „omul care vine".** În ceea ce-l priveşte pe Puşcaş, eu susţin alegerea lui deşi, uneori — i se reproşează, cu justeţe, acest lucru — loveşte neregulamentar. Puşcaş se apără însă bine şi, oricum, loveşte destul de tare ! La semiuşoară, îl prefer pe Cuţov, cu o singură rezervă : am impresia că pentru a face categoria, este obligat să slăbească tot mai mult. În consecinţă, manifestă o oboseală continuă care se accentuează spre finalul partidei. Ar trebui luat în evidenţă şi Păpălău şi, eventual, Dobrescu".

ECHIPA A TINERETII

Părerile ziaristului sportiv PAUL OCHIALBI sînt următoarele : „Dacă polonezii — una dintre garniturile cele mai redutabile ale boxului european — deplasează la Bucureşti formaţii întinerite, cred că ar fi foarte nimerit ca şi noi să prezentăm o „combinată" care să includă cel puţin 5—6 nume mai puţin sonore. Experienţa de la Mexico a reuşit şi Jocurile Olimpice de la München trebuie să intre de pe acum în raza preocupărilor noastre. Ca atare, sub semnul acestui imperativ, echipa pe care o propun ar fi următoarea : **Aurel Mihai, Ciucă (Ivan), Dumitrescu (Nedelcea), Puşcaş, Cuţov, Dinu (Vasile), Silberman, Covaci, Stumpf, Monea, Alexe.**

În ceea ce priveşte un turneu de selecţie, el n-a fost prevăzut în planul de pregătire şi cum ne aflăm cu numai o lună înaintea gongului inaugural...".

Aşadar, din nou Ivan la muscă şi Dinu preferat lui Vasile !

„LA COCOŞ, E NECESAR UN TURNEU DE VERIFICARE"...

...susţine antrenorul **I. Dinu** (Metalul Bucureşti).

„Problema nr. 1 — categoria cocoş ! La primele categorii lucrurile mi se par că au intrat pe un făgaş pe care recentele campionate n-au avut darul să-l modifice prea mult. Adică. Aurel Mihai şi, eventual, Petre Ganea, iar la muscă, cuplul Ciucă — Ivan. Părerea mea este că se conturează clar faptul că Ivan a DEVENIT O VERITABILĂ «MUSCĂ».

Pentru cocoş, mi se pare foarte utilă organizarea unui turneu, în care Giju să-şi poată susţine o ultimă şansă. La restul categoriilor, sînt absolut de acord cu propunerile colegiului central de antrenori, cu o singură rezervă : CRED CĂ PROASPĂTUL CAMPION, DUMITRESCU, NU TREBUIE ÎNCĂ ANGRENAT ÎNTR-O COMPETIŢIE DE DURITATEA CAMPIONATELOR EUROPENE. El este un element tînăr, cu care ne vom mîndri, mîine-poimîine şi, tocmai de aceea, cred că trebuie menajat, ferit de eventualele lovituri — mă refer şi la cele morale — care l-ar putea zdruncina".

După cum se vede, o nouă propunere cu Ivan la muscă şi reticenţă în faţa numelui lui Aurel Dumitrescu.

GIJU DIN NOU ÎN DISCUŢIE

Dr. P. RADOVICI, medicul lotului naţional de box : „Nu pot trage deocamdată nici o concluzie fermă în ceea ce priveşte starea sănătăţii lui Giju. Dacă lucrurile sînt clare cu Drugă, care are o fractură reactivată, şi cu Chivăr, aflat DUPĂ UN K. O. — NECESITĂ O PERIOADĂ DE REPAUS, CARE-L SCOATE DIN OBIECTIVUL SELECŢIONERILOR — atunci Giju trebuie să fie supus unui control medical mai complex. Personal, cred că în cazul acesta nu sîntem martorii unui sfîrşit de potenţial. Vîrsta lui nu ne dă dreptul să facem o asemenea afirmaţie şi dacă aş fi întrebat, **aş opta mai degrabă pentru o nouă verificare a acestuia.** Cu o singură condiţie : în intervalul de timp rămas pînă la „europene" să i se stabilească, cu rigurozitate, coordonatele unei vieţi mai raţionale".

Antrenorul emerit C. NOUR : „Giju n-a fost niciodată ajutat de un fizic ieşit din comun. În plus, el nu a suportat un efort prea mare şi nici nu s-a putut adapta — lucru foarte important — regimului alimentar de la lot, prea „greu" faţă de obişnuinţele sale.

În boxul românesc, la ora actuală, cea mai puţin ştiinţifică este, neîndoios, alimentaţia. Eu cred că Giju n-a pierdut nici o calitate şi este perfect recuperabil, mai ales dacă va fi învăţat să mănînce ca un sportiv, adică nu cînd vrea şi ce vrea !"

TOTUŞI, DE DOUĂ ORI POMETCU !

Iată lista prezumtivilor membri ai lotului — titulari şi rezerve — indicată de antrenorii C. PANAITESCU (Muscelul Cîmpulung) şi N. BUZĂ (Farul Constanţa), pe care o redăm într-o singură înşiruire, datorită preferinţelor asemănătoare ale celor doi specialişti : Aurel Mihai şi Vasile Ivan ; Ciucă (fără rezerve) ; Dumitrescu sau POMETCU (?!), Puşcaş („cu toate că e încă fragil" — C. Panaitescu) şi Drugă ; Cuţov, respectiv, Dobrescu şi Păpălău ; Vasile sau Dinu ; Covaci şi Győrfi (plus Piţu, indicat de antrenorul constănţean) ; Năstac şi Stumpf (Panaitescu) şi **„cred că n-avem om pentru această categorie"** (N. Buză) ; Monea şi Constantinescu ; Alexe şi Iancu.

ÎNTREPRINDERE LUCIDĂ, COMPETENTĂ

Luînd în considerare propunerile venite din partea unui colectiv larg de specialişti ai boxului, precum şi din partea altor persoane interesate în prosperitatea acestei ramuri de sport, redacţia apreciază că F. R. Box a alcătuit reprezentativa într-o manieră raţională, competentă.

Absenţa lui Gheorghe Chivăr din cele două loturi se datorează — normal — înfrîngerii sale prin k. o. Conform regulamentului, timp de o lună el nu are acces în sala de antrenament, iar cele două săptămîni rămase, eventual, pînă la „europene" nu ar fi reprezentat un termen suficient de recuperare. Totodată însă — fără a avea îndrituirile de rigoare — credem că ideea vehiculată de mai mulţi dintre specialiştii citaţi, a unor ultime meciuri de verificare nu trebuie aprioric abandonată, „antecedentul" A. Simion — Stanef dinaintea Mexicului fiind grăitor.

Avînd în vedere evenimentul care ne aşteaptă, credem că deopotrivă organizarea recentelor campionate naţionale cît şi criteriile generale de selecţionare a lotului ce ne va reprezenta la europene, reprezintă acte ce se înscriu în perimetrul acţiunilor lăudabile, întreprinse cu luciditate şi competenţă. Adevăratul verdict îl vor da, însă, numai campionatele europene...

LOTUL NAŢIONAL DE BOX TRECUT PRIN „SITA" APRECIERILOR SPECIALIŞTILOR